

11. פג 2 סבב ג' גו

ענין נושא

כפירה - הסתלקות האדם מתחבר

של קדושה, מהתקשרות אליה. מההשבה הגדולה, של הסתלקות מוחלטת
مالה.

אלה און הוּא

כפירה - (בענין או בנושא) - אמונה באפסיות, בריקנות,
בכיטול ושלילות המוחלטת בעומק ההפדר. כל עניין מודיע, שמאיזו סבה אין
לו דרישת אצל בני האדם, ואיל הדרישת הגיעה לידי מדרגה גדולה, הרי הוא
נחשב כאלו אין,

"הקשחת הלב מהענן האלקי, עד זילופה של הכהנות, מוחשת את הנשמה
ואת העולץ בשני דרכם: משך המצויר שהעולם הוא טומטום, וזה, אכן
נשמה, וכל הבןין, מלא חכמה חסד ותפארת, הוא פועלם מקרית, ממש
את כל האמת עלייה"

"ונטנית החפש מלחיות קשור, כמהשבה, בהתיכון האלקי, שכ"כ הרבה
המודת, יפעתו והצד, היא ממידה את כל החושר העדית, עד שהקושי
המכוער, והגינבול הפנימי, מתחלחל בנשמה ובועלם"

סבב ג' גו

"הסיגים שבচহন্ত האלהות, היראה, האמונה, וכל התלוי בהן, כל זמן
שאין האומה צריכה לתזקן את דרכי חייה המעשיים בכללות אין
ההיק שלהם ניכר. אבל כיוון שהגיא הזמן שהתחיה הלאומית
מורכחת לבא, וצמיחה קידיש ששותה בפועל מוכרתות להונגלו, מיד
הסיגים מעכבים ואי אפשר לאומה שתחאנגד ותשיג בעומק חייה את
סוד גבורתת וציוויל סדרויה כי אם על פי דעתות מוכחות ומעשים
היוציאים מטההרחה של רעת-די' אמרת, בבחירות היותר עליונה. זאת
היא השבה, שכח שלילי גורל מתעורר בעקבא ימשיחא, בחורפה
סגיאת, ושליליה זאת תבער את כל מה שהוא בה מהמושגים
האלתיתים והתלוי בהם נכללות האומה. ע"פ שנראה הדבר לראות

שכמיה ענייני אמרת, מידות טובות, ומאותות וחותמים, הולפים ונשטים
ונעקרים לכארה, על ידי זרם השלילה, מכל מקום סוף סוף הכל
يצתה בטהרה ובכורת, בקדושה עליונה, מגערין האיתן, הטהורה
וחמורום, שכבל שלילה לא תניע אלין, ואורו יורה בתור או רחש
על ציון בגודלה מופלאה, למלחת מכל ציוו, שכחות דלים של
נפשות עיפות, עיפות חמירות ווותנית, של גלות ארוכה ודולול,
יכולים לצייר."

ובזמן התפילה כה ניזהר הוא כל ים
שנכחן לא יגש אליו חס ושלום.
והינו מתפלל בנשימה עצורה,
שנכחן לא ישמע את השם הנורא.
והצירף הוא סגור ואטום בתכליות,
שנכחן לא יראהו עטוף בטלית
עלתה הצעה אז : לקראת הבאות
להגן על הילד מפני השפעות.
ולשמור את נפשו הרכה ופתיה
מגורי תעויות ותהייה.
אך היה שם חבר הגיוני ומישב
שאמר, בלי לחזור פעמיים:
שםvr קר יש לקום ולהסתיר מפני
קדום כל אדמה ושמי.
כל כוכב הוא ליד מכין פרובוקטור
אך בהז העולם הסוער וניתך
שם מרכסיט לא גדל עוד
בתוך אינקובטור,
ואולי פחדנות היא לשמר אותו כך,
קצת עלוב יראה המרכסיט שיחרג
מקופסת חינוכו, מעוטף כאתרוג.
לחוחמים ותיקים אב, מורה ומורה!
אל תהיו פוחדים מה שוקלים ודנים
חוץ מה שכך הוי קלריילים קטנים,
שגם המה הוי קלריילים קטנים,
ואסון לא קרה, יש דואג ומרחם;
הם גדלו אפיקורסים, ברוך השם.

(*) קלרייל = אדם השואף להשליט את
שלטונו הדת

הקלרייל הקטן – נתן אלתרמן

להורים חופשיים – זוג מוכר לי' מאד
גולד ילד חמוץ וחפשי בדעתו,
אך בטרם הילד עמד על רגליו
כבר הרגישה האם והרגיש גם האב
יכבה התינוק, במין דרך פטלית,
בשטרשה נטיה חזקה קלריילית
ערב ערב שאל הו, אוטו קלרייל,
מה למתה ומה בשמיים מעל,
מי מוציא כוכבים להאר בלילהות
מי ישב ברקיעים המלאים אורה,
מי מודיע הטללים? וכמו-זה שאלות
של אנשי המאה השחורה.
אך ידעו ההורים, עד נפשם כמעט
קצת,
לעומוד איתנים ל מול כל פרובוקציה
יעם לו בנהת תשובה ביזוגיות,
פיזיות; כימיות, אנטרופולוגיות,
ומובן שהאב גם האם שניהם יחד,
עוד חיכו לעיקר, באימה ופחד.
לא לשוווא! יום אחד, את הורי הבוים
הפייליסטר שאל אם יש אלוקים.
נדחמו אב ואם והחלו לחוזות:
איך הגיעו אליו השמואה הללו?
והובא לשיחה משפחתיות זה הסעיף
והוחלט: זאת סיפר לו הסב שבראף,
אך הסב נשבע בדמעות שליש,
שאת זו השמואה לא סיפר הוא לאיש.

ג'ימסן תיאר את התחשוש הפסיכומודרנית כהולם. ההלם 'הזה כפוי': מצד אחד הלם של שפע שעובר לנקרות. הרזות (שפע באינפורמציה, במוציא
צייכת, באפשרות), ומצד שני חלס-הוות – הונה שהוא כאילו תלוש
מחילך הומן. והוא מפתח. הוא חדש. הוא לא-צונח מותך העבר-וילא
גומו כלפי כיוונים בעtid.

חסימת הקשר אל העבר היא במוקן וזה תמנונת מראה
שאנו מושתת-האמון בעtid. מפני שהעבר נהנית שניתם יתד הכרחיים
הפסיכומודרניות שנותנת לאדם מידה של ביטחון, והם תלויים זה בזו.